

நண்பன்

மரியாதைராமன் நடுவராய் இருந்த அந்த நகரத்தில் வரதன், சோமு என்ற இருவர் அடுத்தடுத்துப் பல்பொருள் அங்காடி வைத்து நடத்தி வந்தனர். இருவருக்கும் விற்பனை நன்றாகவே நடந்து வந்தது. ஆனாலும் வரதன்மீதும், அவன் வணிகத்தின்மீதும் சோமுவுக்குப் பொறாமையாகவே இருக்கும்.

எப்பொழுதும் வரதனின் கடைக்கு யார் வருகிறார்கள், போகிறார்கள் என்ன நடக்கிறது என்பதனையே உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருப்பான்.

சில நாளில் வரதனின் கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களின் எண்ணிக்கை பெருகிற்று. வணிகம் நன்கு சூடுபிடிப்பதனைக் கண்டு சோமு மிகுந்த பொறாமை கொண்டான். தன்னுடைய கடையிலும் அவ்வாறு வணிகம் நடைபெறவில்லையே என எண்ணி மேலும் பொறாமைப்பட்டான்.

தான் எல்லாவற்றிலும் வரதனைவிட உயர்வாகவே இருக்கவேண்டும் என ஆசைப்படுவான். ஆனால், இப்பொழுதோ அவனைவிடக் குறைவாகவே வணிகம் நடைபெறுவதனை நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டான். அவனது பொறாமையை அதிகமாக்குவதுபோல நிகழ்வு ஒன்று நடைபெற்றது.

அரசாங்க வீரன் ஒருவன் வந்து, வரதனை மரியாதைராமன் அழைத்துவரச் சொன்னதாக அழைத்துப் போனான்.

உடனே சோமு, “அடேயப்பா நடுவர் கூப்பிடும் அளவிற்கு இவன் மிகவும் உயர்ந்துவிட்டானா? எவ்வளவு பெரும்பேறு இவனுக்கு” என வியந்தான்.

அடுத்த வாரமும் வரதனை அழைத்துச் செல்ல அரசாங்க வீரன் வந்தான்; அதனையும் சோமு கவனித்தான். அவன் மனத்தில், நடுவர் இந்த வரதனை மட்டும் கூப்பிட்டுப் பேசுகிறாரே, என்னை ஏன் கூப்பிடவில்லை. நானும் அவனைப்போல் ஒரு பெரிய வணிகன்தானே. அவனைவிட, நான் எந்த விதத்தில் தாழ்ந்துவிட்டேன் என எண்ணிக் குமுறினான்.

அதற்கடுத்த நாள் சோமு வரதனை அணுகி, “ஆமாம் மரியாதைராமன் உம்மை அடிக்கடி அழைத்து வரச் சொல்கிறாரே என்ன காரணம்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு வரதன், ‘எனக்கும் அவருக்கும் ஆயிரம் இருக்கும். அதனை எல்லாம் உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது’ என்று கூறி அனுப்பினான். அதனைக் கேட்டதும் சோமுவுக்கு உலகமே சுழல்வதுபோல இருந்தது.

பொறுக்குமா அவன் மனம்? வரதனிடம் நடுவர் பேசுகிறார் என்றால், நடுவர் அவனிடம் எவ்வளவு மதிப்பு வைத்திருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. அதனைப்போன்ற மதிப்பு, தனக்கும் கிடைக்காதா என்று சோமு ஏங்கினான்.

அவன், தன் மனைவியிடம் தனது எண்ணத்தைக் கூறினான். அவளும், “அப்படியா, வரதனுக்கு நடுவரிடம் அவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறதா? அப்படியானால், ‘அவருடன் நீங்கள் நட்புக்கொண்டால் நமக்கு நல்லது’” என்றாள்.

மறுநாள், வரதனின் வீட்டிற்குச் சோழ பரிசுப்பொருளுடன் சென்றான். பின்பு, அதனையே பழக்கமாகக் கொண்டான். அவன் போகும்போதெல்லாம் பழங்கள், தின்பண்டங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுசென்றான்.

வரதன், ‘இவற்றையெல்லாம் எதற்கு வாங்கி வருகிறாய்?’ என்று முதலில் மறுத்தான். பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளலானான். தனக்கு வரதனின் தயவு இருப்பதனால், அரசாங்கத்தில் எதனையும் இனித் தனக்கு வாய்ப்பாகச் செய்துகொள்ள முடியும் என சோழ எண்ணினான்.

நாள்கள் சென்றன. ஒருநாள் அரசாங்க அலுவலர் ஒருவர் சோழுவின் கடைக்கு வந்து வரியைக் கட்டும்படி கூறினார். அதுபற்றிச் சோழ கவலைப்படவில்லை. செய்தியை வரதனிடம் சொன்னால், ஒருநொடியில் சரி செய்துவிடலாம் என எண்ணினான். எனவே, வரியைக் கட்டாமல் இருந்துவிட்டான்.

ஒரு மாதமாயிற்று. ஓர் அரசாங்க அலுவலர் சோழுவிடம் வந்து நடுவர் அழைத்துவரச் சொன்னதாகக் கூறி அழைத்துப் போனார். அதற்குள் சோழ, தானே செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு வரதன் நடுவரிடம் பேசி இருக்கிறான். அதனால்தான், நடுவர் நம்மை அழைத்துள்ளார் என எண்ணி மகிழ்ந்தவாறே அரண்மனையை அடைந்தான் சோழ.

நடுவர் அவனைப் பார்த்ததுமே, “நான் உன்னை ஏன் அழைத்தேன் தெரியுமா? நீ என் தோட்டத்துக்கு ஒரு நாளைக்கு நூறு குடம்வீதம் பத்து நாள் தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றுதல் வேண்டும். ஏனென்றால், நீ வரி செலுத்தத் தவறிவிட்டாய். எனவே, நீ இந்தத் தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டு பத்து நாளுக்குள் வரி செலுத்துதல் வேண்டும். இல்லையென்றால், உன் கடையை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும்” எனக் கூறினார்.

மேலும், வரதன் வரி செலுத்தாததன் காரணமாகத்தான் வாரா வாரம் என் அரண்மனையின் ஒரு பகுதியைப் பெருக்கிவந்தான். வரி செலுத்தாமல் தப்பிக்க நினைக்கும் வணிகர்களுக்கு இதுதான் தண்டனை என்றார் நடுவர்.

‘இதுதான் அவனுக்குக் கிடைத்த அரச மரியாதையா? எனக்கும் அது கிடைத்ததே’ என விதியை நொந்துகொண்டு, சோழ நாள்தோறும் நீர் இறைத்துத் தோட்டத்துக்கு ஊற்றினான். அதன்பின் சோழ மற்றவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுவதில்லை.

நன்றி : ஓவியர் ராம்கி, மரியாதைராமன் கதைகள்

மாதிரி வினா

கட்டுரை வினா

‘நண்பன்’ என்னும் கதையின் வாயிலாக அறியும் நீதியை விளக்குக.